

„Az Európai Unió energiapolitikája példás gyorsasággal reagált az új geopolitikai kihívásokra”

Interjú Banai Károllyal, energiapolitikai szakértővel

A Köz-Gazdaság interjút készített Banai Károllyal, energiapolitikai szakértővel, korábbi magyar multilaterális nagykövettel a globális és az európai energiahelyzetről, az európai fejlesztési lehetőségekről az energetikai fejlesztések terén. A beszélgetést Cserni Zsuzsa és Trautmann László készítette.

Köz-Gazdaság: A jelenlegi energiaválság előtérbe állította a geopolitikai szempontokat az energiaellátásban a szélesebb szakmai közvélemény számára is, hiszen a szakmabeliek ezzel régóta tisztában vannak. Az energiapolitika geopolitikai összefüggései tekintetében mennyire vált meghatározóvá ez a szempont a gazdasági-pénzügyi szempontokhoz képest?

Banai Károly: A geopolitikának mindig jelentős súlya és befolyása van az energiapolitikában, az mindig is nagy szerepet kapott hosszútávú döntésekben. Elsődleges fontossággal bír ez az ellátásbiztonsággal összefüggő kérdések megválaszolásánál, hiszen minden országnak eminens érdeke fűződik ahhoz, hogy a gazdaságát és a háztartásokat a szükséges mennyiségű energiával lássa el. Ehhez szükség van megbízható szállítóra, biztonságos útvonalra és infrastruktúrára, de legfőképpen kiszámítható és megfizethető energia árakra. Tekintettel arra, hogy a legtöbb ország nem rendelkezik megfelelő mennyiségű energiával saját forrásból és/vagy energetikai infrastruktúrával, ezért növekvő mértékben rá van utalva harmadik országok szállításaira. Az energia külső forrásból történő beszerzése sok országnak jelent komoly kihívást, tekintve, hogy ezek a források földrajzilag nem egyenletesen helyezkednek el, hozzáférésük technológiailag és sok esetben politikailag is korlátozott, az eladó “személye” pedig sok esetben problémás is lehet. Az “eladó” és a “vásárló” országok közötti energetikai együttműködések – éppen a földrajzi elosztás különbözősége és a szállítási infrastruktúra beruházás igényessége okán – hosszú évekre, évtizedekre szólnak, azokban felmerülő bármiféle – akár piaci, akár geopolitikai jellegű – bizonytalanság és/vagy egyensúlytalanság, komoly za-

varokat okozhat. Ezeknek a zavaroknak az elkerülése, de legalábbis prognosztizálása kitüntetett érdek, a megfelelő válaszokhoz számos szempont egyidejű és folyamatos elemzése szükséges. Az energia árának, és az energia termeléséhez és szállításához szükséges befektetések megtérülésének ugyanakkor továbbra is meghatározó szerepe van az energiapolitikai döntésekben – nehéz lenne ezt tagadni.

Előfordulhatnak azonban olyan helyzetek is, amikor a gazdaságossági és pénzügyi szempontokat felülírják a geopolitikai változások és biztonságpolitikai fejlemények. Ilyen helyzet alakult ki ezúttal is, nevezetesen az Ukrajna elleni orosz agresszióval, amikor Európa eddigi legfontosabb és legrégebbi energiaszállítójának, Oroszországnak a szerepe kérdőjeleződik meg Európa jövőbeni energiaellátásában. Európa képesnek mutatkozott arra, hogy a pénzügyi és közgazdasági szempontokat háttérbe szorítva, döntéseiben a biztonságpolitikai szempontokat helyezze előtérbe és célul tűzte ki, hogy energiaellátásában a jövőben csupán marginális szerepet ad az orosz energiahordozóknak. Ennek a döntésnek súlyos pénzügyi és gazdasági következményei vannak, hatásai már rövid- és középtávon is jelentkeznek. Hogy mik ezek a hatások? Csak néhány példa rá: újra kell gondolni az európai “energia mixben” a fosszilis-, az atom- és a megújuló energiaforrások egymáshoz viszonyított arányát, csökkentendő az orosz földgáz és nyersolaj beszállítási igényeket és klímacélok megvalósítását; új, főként megújuló energiaforrásra alapozott technológiák bevezetése válik sürgetővé, növelve ezzel Európa energetikai függetlenségét; valamint át kell alakítani az energiatermelés szabályozási környezetét és az árképzést annak érdekében, hogy minél több befektetőt legyen képes vonzani ez a terület, jótékony módon növelve ezáltal a kínálatot. Ami azonban még ennél is fontosabb, biztosítani kell az új geopolitikai környezetben is a folyamatos energiaellátást, ehhez pedig új beszerzési forrásokra van szükség, sok esetben pedig ezeket a forrásokat kiszolgálni képes új vagy bővített kapacitású infrastruktúrára.

Már ezen néhány szempontból is jól érzékelhető, hogy mennyire nagy jelentőségre tesz szert az önellátás, az energiaellátás saját forrásból és technológiával történő megszerzésének képessége. Erre vonatkozó szándékok már az előző évtizedekben is megfogalmazódtak. Az egyes államok – elégséges saját források hiányában – próbáltak bizonyos időszakra elégséges energiát betárolni (ez például a globális terméké lett nyersolaj esetében többé-kevésbé sikerült is), vagy különböző megállapodásokkal és szervezetekbe tömörülve (lásd OPEC) a kereslet és kínálat közötti egyensúlyt teremteni. A tárolásra sokkal inkább alkalmasabb fosszilis tüzelőanyagok (szén, olaj) környezetkárosító hatása okán ugyanakkor csökken a kereslet ezen energiahordozók iránt, miközben a megújuló erőforrások még csak korlátozott mennyiségben és nem egyenletesen képesek ellátni

energiával a gazdaságot. Ez utóbbiból, vagyis a megújuló erőforrásokból nyert elektromos áram ipari méretű tárolása – a számos, hidrogénnel és nagy teljesítményű akkumulátorokkal folytatott biztató kísérlet ellenére – ugyanakkor még nem megoldott.

Köz-Gazdaság: Reális lehetőség az energetikai függetlenség kontinentális, szubkontinentális szinten a világ egészén? Európa esetében ez milyen időtávon valósulhat meg, ha egyáltalán megvalósulhat? Az európai energiaforrások beszerzése tekintetében van-e geopolitikai orientációváltás? Hosszú távú trend -e a keleti, mindenekelőtt az orosz energiaforrásokról történő leszakadás Európában, vagy ez csak egy időleges folyamat?

Banai Károly: A piaci és az államközi kapcsolatokban bekövetkező átmeneti vagy tartós egyensúlytalanságok okán az államok, mint piaci szereplők szeretnék függetleníteni magukat a az egyensúlytalanságokat előidéző, általuk nem vagy csak korlátozottan befolyásolható tényezőktől. Elsődleges felelősséggel bírnak ugyanis a gazdaság működtetéséhez szükséges energia biztonságos, olcsó és rugalmas szállítási határidőkkel történő beszerzésében. Könnyű belátni, hogy ez a cél akkor teljesülhet leginkább, ha a kereslet kielégítését saját forrás és/vagy termelés garantálja. A még mindig jelentős – noha egyre csökkenő – mértékben fosszilis energiaforrásokra alapozott európai gazdaság jelentős behozatalra szorul. E termék behozatalának elsődleges, de nem kizárólagos forrása Oroszország volt, aki jelentős mennyiségű földgázzal és nyersolajjal látta el Európát. Évtizedeken keresztül megbízható és pontosan teljesítő energetikai partnere volt Európának. Jelentős európai szállítási infrastruktúrával rendelkezett még a szovjet időkből, de újakat is épített, mint például a Jamal, az Északi Áramlat-1 és Északi Áramlat-2, vagy a Török Áramlat földgázvezetékek. Európa, a korlátosan rendelkezésre álló beszerzési lehetőségek okán is, hagyta is magát elcsábítani a neki kínált olcsó és bőségesen rendelkezésre álló orosz energiától. Az Oroszországgal kialakított kapcsolatok erősítésének – a korábbiakban egyébként nagyon is megalapozott és racionális – szándékától vezérelve, egyfajta munkamegosztásban (technológiát adott energiáért) növelte függőségét az orosz energiaszállításoktól. Nem, vagy csak jóval kevesebb figyelmet fordított a beszerzési források diverzifikációjára, saját források felkutatására, és csak későn kezdte meg a megújuló források kifejlesztését és rendszerbe állítását. Nem, vagy csak jelentős késéssel észlelte egy azóta már bekövetkezett geopolitikai fordulat kockázatát. Azzal álltatta magát, hogy a karbonsemleges gazdaság 2050-re elérni kívánt és meghirdetett időpontjáig, egy úgynevezett átmeneti időszakban az orosz szállításokra alapozott földgáz megfelelő háttérrel és kereteket teremt a megújuló energiaforrásokra való átmenetre, az európai energetikai önállóság megteremtésére. Az elképzelés racionális elméleti konstrukcióra

épült, a valóság azonban nem volt ennyire megértő és megengedő ezzel az elmélettel szemben. Kitört a háború, Oroszország visszaélt a domináns energetikai szállító szerepével. Szükségessé vált ezért Európa számára új források, beszerzési útvonalak felkutatása, valamint korszerű megújuló technológia fejlesztése és rendszerbe állítása.

Európának nagyon rövid időn, hónapokon belül kellett és kell a mai napig régi/új szállítókat keresnie. A meglévő partnereit (pl. Norvégia, USA, Észak-Afrika, Közel-Kelet) arra kellett például rábírnia – több-kevesebb sikerrel – hogy növeljék kitermelésüket és ennek a növekménynek jelentős részét Európának szállítsák. Ugyancsak biztosítania kellett a megfelelő energetikai szállítási infrastruktúrát például új LNG (cseppfolyós földgáz) terminálok építését. Meg kell továbbá vívnia egy energetikai árversenyt is más vevőkkel, globális versenytársakkal (pl. Kína, India), akik szintén jelentős mennyiségű földgázt vásárolnak a cseppfolyós földgázból (LNG) és használnak energiatermelésre, valamint a háztartások működtetésére. Európa – saját döntésétől vezérelve és néhány országnak adott kivételek lehetősége mellett – leszakadt az orosz energiahordozókról, beszállt egy globális, energiahordozók vásárlásáért vívott versenybe. A verseny eredménye nem lehet kétséges: rövid távon kénytelen lesz kedvezőtlen, vagyis magasabb áron vásárolni energiát, nem szándékolt módon gyengítve ezzel versenyképességét. Közép- és hosszabb távon azonban a magasabb energia árak ki fogják kényszeríteni az új technológiák elterjedését, és rendszerbe állításukhoz szükséges befektetéseket. Növekedni fog Európa energetikai függetlenségéhez szükséges finanszírozás és projektek száma. Az Európai Unió például rögtön az Ukrajna ellen indított orosz háború kezdetét követően beindította a 'RePowerEU' programját, amely előíranyozza, hogy diverzifikálni kell az energiatermelést, a megújulókra kell fektetni a hangsúlyt az energiatermelésben, és az energiafelhasználás hatékonyságát is növelni kell, ezen célok eléréséhez pedig jelentős programokat és finanszírozást rendelt. Ezzel csökkentheti függőségét harmadik országoktól, méghozzá jelentős mértékben.

A kérdés – vajon tartósnak bizonyul-e Európa döntése az orosz energiahordozóktól való függetlenedésre? – valós alapokon nyugszik. Van a válasznak politikai, gazdasági és technológiai vetülete is. Politikai értelemben nem látom megváltoztathatónak a jelenlegi, leszakadást eredményező folyamatokat – rövid távon biztosan nem. Az agresszió befejezése, a helyzet normalizálása, háborús károk felszámolása és számos feladat vár elvégzésre, amire változás állhat be a döntéshozók gondolkodásában és a piaci környezetben. Amire elérjük ezt a helyzetet, kialakul vagy már ki is alakult egy új beszállítói rendszer, amely időközben jelentős összegeket fektet be az energiaellátásba. Értékelésem és az energetikai szakma várakozásai szerint addigra még az önállóságot ténylegesen megteremteni

képes megújuló energiaforrások kiépítése is jelentős előrelépést fog tudni mutatni. Összegezve, nehéz lenne a visszatérés a háború előtti energetikai helyzethez Európában, nem is lenne az kívánatos. Európának önállóságra kell törekednie energetikai szempontból is. A gondot most az jelenti, hogy a megújuló energiaforrásokra való áttérés és az önállóság megteremtésének átmenetinek gondolt (20-30 évre tervezett) időszaka, nem az előre eltervezett módon, ráadásul szinte "viharos gyorsasággal" kell, hogy megtörténjen. Sok ebben a folyamatban a rögtönzés is sajnálatos módon, nincs mindig idő hatástanulmányok elkészítésére és elemzésére, haladni kell a politikai és gazdasági helyzet adta változásokkal.

Ezek a változások nem csak a kormányközi és makrogazdasági szinten jelentkeznek majd. Mindennapi életünket befolyásoló változások sorát fogjuk magunk, az európai polgárok is megélni. Át kell alakítani az energiához való viszonyunkat (nem lesz az olcsó és korlátlan méretekben hozzáférhető), új technológiákat kell telepítenünk a lakásainkba (hőszivattyús rendszereket kell a korszerűtlen fűtési rendszerek helyére telepíteni), lakásaink hőszigetelését nagyságrendekkel kell javítanunk (másként kell építkoznünk), le kell mondanunk a kedvező fogyasztású és egy feltöltéssel is nagy távolságokat legyőzni képes dízel autóinkról az ugyancsak kényelmes, de egyelőre még kevés töltési ponttal rendelkező elektromos autók javára; ki kell használni a geotermikus energia előnyeit, szigetszerűen működő lokális energetikai rendszereket kell építeni a szél- és naperőművekre alapozottan. Jelentős erőforrások mozgósítására lesz ehhez szükség, pénzügyi kiadásaink szerkezete is módosulni fog. A felsorolás szinte vég nélkül folytatható lenne. Ami biztosan látható, a változások nem csak az infrastruktúrát és a gazdasági és pénzügyi környezetet fogják érinteni, de rajtuk keresztül a viszonyunkat is az energiához. Csak így válhat energetikai értelemben is függetlenné Európa.

Köz-Gazdaság: A jelenlegi energiaválság miatt sok ország elkezdte átértékelni a klímapolitikai szempontokat. A klímapolitika háttérbe szorulása csak időleges folyamat, vagy a biztonságpolitika felülírja a klímapolitikát?

Banai Károly: Azt remélem, hogy a klímapolitikai célok elérésének folyamata jelentősen fel fog gyorsulni. Környezetünket élhetőbbé kell tennünk, meg kell fordítani a környezet szennyeződésének és pusztulásának most még megállíthatatlannak tűnő folyamatát. A következő generációknak egy élhetőbb környezetet kell örökölni. Szükség van azonban erre azért is, mert a klímapolitikai célok megvalósítása lehetővé teszi az előző kérdésnél már említett és hőn áhított energetikai függetlenség megteremtését is Európában és más kontinenseken. Ehhez persze összefogásra és együttműködésre van szükség, meg annak megértésére, hogy ennek

érdekében a jelenben kell fogyasztási szokásainkon változtatni és kiadási szerkezetünkön módosítani. Most, és nem néhány év múlva, kell befektetni, annak érdekében, hogy például a Párizsi Klímakonferencián megfogalmazott klíma célokat teljesíteni tudjuk. Ez mindannyiunk érdeke. A folyamat bármilyen megfontolásból történő lassítása, vagy nem körültekintő végrehajtása visszafordíthatatlanná tesz bizonyos környezeti változásokat. Az üvegházhatás következtében növekvő globális hőmérséklet elviselhetlenné teszi az életet az emberiség és az élővilág számára kontinensnyi méretű területeken, annak eredményeként megemelkedik a tengerek és óceánok vízszintje. A felelős magatartás nem lehet más, mint csökkenteni, sőt megszüntetni minden ilyen változást előidéző tényezőt. Ennek egyik fontos, noha nem egyetlen eleme a fosszilis energiahordozókról való fokozatos leválás, áttérés a megújuló erőforrásokra.

Az átállás folyamatát, sőt annak érdemi elindítását lassította eddig a relative olcsón elérhető energiaforrások korszaka. Nehéz volt döntéshozókat és piaci szereplőket rávenni ugyanis arra, hogy távolinak tűnő klímacélok megvalósítása érdekében most hagyják ott a fosszilis energiatermelésbe és felhasználásba ölt gigantikus méretű évtizedes befektetéseiket. A geopolitikai változás és a részben ennek nyomán előálló energiaválság ugyanakkor – bármilyen furcsa is ezt kimondani – segítette az átállási folyamat érdemi beindításában. Példa erre az, hogy Oroszországból az előző években például 5-10 €/MWh áron vásárolta a gázt Európa. Mostanság viszont voltak olyan időpontok is augusztusban, amikor ez az ár 320-330 euro/megawattóra volt. A magas gáz és energia ár, mégoly nagy terhet is rakjon a gazdaság és a háztartások vállára, lehetőséget és alkalmat teremt arra, hogy a megújuló energiákba való befektetések is megtérülők legyenek. Ilyen magas árak mellett ugyanis jelentősen rövidül a megújuló erőforrásokra költött befektetések megtérülési ideje. Pénzben nem, vagy csak alig kifejezhető módon növekszik továbbá az európai gazdaságok önállósága, tekintve, hogy nem harmadik állam politikai döntéseitől függ saját energia ellátásunk.

A geopolitikai változások és az energia ellátottság már idén télen is jelentkező szűkössége persze felszínre hozza azt a kérdést is, hogy vajon szabad-e a klímacélok érvényesülését minden áron és irreálisan rövid határidők mellett is erőltetni? Lehet-e a gazdaságot és a háztartásokat a drágább energia felé erőltetett módon terelni, miközben a szén, az olaj és a gáz továbbra is jelentős mennyiségben – noha más relációkban – még továbbra is jelentős mennyiségben áll rendelkezésre? A szén és gáz üzemű erőművek ráadásul jelentős számban állnak rendelkezésre, a – megújuló erőforrásokkal ellentétben – azok új és jelentős beruházást nem igényelnek. Nagy a kísértés, a döntéshozók könnyen horgonyozhatnak le még pár évre ezeknél az energiahordozóknál, lassítva ezzel a klímacélok elére-

sének folyamatát. A megújuló forrásokra alapozott energetikai beruházások adminisztratív terheinek könnyítésével (például szélerőművek hosszadalmas engedélyeztetésének rövidítésével), kedvezőbb kamatozású hitelek nyújtásával, árszabályozással stb., azonban befolyásolhatóak ezek a döntések és kedvezőbb irányú változások is elérhetőek. Ehhez azonban szükség van annak megértésére, hogy ezen lépések elmulasztása vagy késleltetése jelentős költségeket okozhat a későbbiekben, illetve sokszor pénzben nem is mindig kifejezhető hátrányokat eredményezhetnek. Vállalni kell az átalakítással együttjáró és szinte azonnal jelentkező politikai és gazdasági kockázatot cserében annak hosszútávú és jótékony hatásaiért.

Köz-Gazdaság: Az európai energiagazdálkodásban az elmúlt időszakban az egységes energiapiac megteremtése állt a középpontban. Ki fogják, illetve ki tudják ezt terjeszteni az energiaforrások egységes kezelésére, tehát hogy EU-s hatáskör legyen az erőművek engedélyeztetése, és a felhasznált energiaforrások szabályozása?

Banai Károly: Jó lenne, ha így lenne. Az érdek oldaláról nézve, én ezt nem mindig látom megvalósulni. Az EU tagállamai sok esetben még ma is egyéni, nemzeti célokat követnek, nem könnyű belátniuk, hogy ezek a kérdések is átnyúlnak az országhatárokon, megoldásuk egységes fellépést igényelnek. Gyakran egyéni és önérdék vezérelt döntések születnek az akkut energetikai problémák kezelésének politikai szükségessége okán. Jó példa erre annak a Franciaországot és Spanyolországot összekötni kívánó gázvezeték engedélyeztetésének a kérdése, amely hosszú hónapokra politikai válságot eredményezett a két ország között. A gázvezeték a csepfolyósított gáz fogadására képes számos spanyol kikötőből továbbította volna a gázt a kontinens belseje, főleg a német és az olasz piac felé. A franciák sokáig elutasító álláspontja mögött azonban felsejlett, hogy Franciaországnak nagyobb üzleti érdeke fűződik saját LNG termináljainak használatához és bérbeadásához, mint egy, azt megkerülni képes gázvezeték engedélyeztetéséhez. Szerencsére a józan ész és a közös európai érdek felülkerekedett és némi nyomvonal változtatást követően sikerült megállapodni a gázvezeték engedélyeztetésében és megépítésében. Mindez ráirányítja a figyelmet a nemzeti és a közösségi érdekek között, oly sok más területen is jelentkező feszültségére. Meggyőződésem, hogy az energetikai kérdések egyéni és közösségi megoldásai közötti hatékonyságbeli különbségek segítenek erősíteni a közösségi megoldásokat az EU-n belül. A folyamat sikeréhez azonban sok türelemre, megértésre van és lesz szükség egymás problémái és álláspontjai iránt.

Köz-Gazdaság: A háztartások, a vállalatok és az állami szervek is elkezdtek reagálni az energiaváltságra, mérséklődött a fogyasztás. Ezt rövid vagy hosszú távú alkalmazkodás? Tartósan magas marad az energia ára, vagy ez csak egy időleges állapot, amíg nem találjuk meg újra az olcsó energiaforrásokat? Visszaveti ez a gépesítést, robotizációt a vállalati szférában, vagy csak technológiai irányváltásra ösztönöz, a takarékosabb gépek irányába mozdítja el a fejlesztőket? Egyáltalán magas vagy alacsony az európaiak energiafogyasztása a többi fejlett országhoz képest?

Banai Károly: Szerintem minden szereplő példás gyorsasággal és igyekezettel próbál alkalmazkodni az új helyzethez. Részben az árak közvetítő hatása miatt mindenkinek lejjebb kell csavarnia a lakásaink hőmérsékletét szabályozó termosztátot, mindenkinek takarékoskodnia kell az energiával. Komoly politikai kérdés azonban, hogy az árakat az egyes kormányok, illetve az Európai Unió milyen gyorsan és mennyire közvetlen módon próbálja ráereszteni a fogyasztóra. Biztos, hogy a fogyasztók ezeket az üzeneteket már vették és észlelték, és amennyiben a kormányok tudják azokat a technológiai hátteret, lehetőségeket biztosítani, amivel csökkenteni tudjuk a fűtés számlánkat, azzal már elindulunk a helyes reagálási úton. A pénzügyi támogatás mértéke, amit tudnak adni az egyes kormányok, az Európai Unió fontos kérdése lesz az elkövetkezendő éveknek. Most ez a fordulat gyors, de a fogyasztás csökkentésével Európa és Magyarország az energetikai függetlenségét is növelni tudja. Pusztán azzal például, hogy 15%-kal tervezi csökkenteni az Európai Unió önkéntes alapon az energiafogyasztását, jelentősen csökkentjük a kitétségszámunkat külső energiaszállítóknak, aminek hatása az árakban is jelentkezik majd. Vállalati oldalon sajnos azonban ezek a folyamatok erősítik a recesszió kockázatát. Az energiaár-növekedésnek van ugyanis teljesítményt visszafogó hatása is. Ha nincs jól beállított egyensúlyi ár, akkor annak ilyen következménye is lehet. Fontos feladat a kormányok számára, hogy csak annyira engedjék az árakon keresztül közvetíteni az energetikai krízis helyzetet, amennyire az lehetőséget ad a fejlődésre és nem teszi tönkre az eddig elért eredményeket. Ennek például egyik eszköze lehet az energetikai cégeket terhelő "extraprofit adó" (windfall tax), ami a piacok volatilitásából származó kiugróan magas profitot tenné társadalmilag hasznos módon újraeloszthatóvá. Ebből a bevételből, vagy annak egy részéből lehet a megújuló energia termelését növelni vagy a bajba jutott társadalmi csoportok és/vagy ágazatokat pénzügyileg támogatni, ezáltal pedig társadalmi és gazdasági támogatást szerezni a további és szükséges változások végrehajtásához.

Köz-Gazdaság: Összességében az energiaválság az Európai Unió számára egy egységesedéshez vezet?

Banai Károly: Azt remélem, bár még nem látom pontosan miként, hogy az energiaválság egy egységesedési pályát is jelent és kikényszeríti azt, ami az elmúlt 5-10 évben már elméleti konstrukciók szintjén megszületett: elmozdulást egyre több területen a közösségi megoldások felé. Az Európai Uniót és tagállamait érő új és bonyolult kihívások egyre inkább egységes és közös megoldásokat igényelnek. A választ a kérdésre az adja meg, hogy mennyire éri majd meg a tagállamoknak ezen megoldások kidolgozásában és végrehajtásában résztvenni, illetve milyen hátrányokat okoz azokból kimaradni.

Köszönjük szépen a beszélgetést!